

чакаше при Марина Станчевъ, да се отправятъ зи *Дрънѣта* (селе) да участвуватъ въ тамошната чета. Дядо Никола да бѣде като вѣйвода, а другия — помощникъ на него. За писмото му зарѣча да го испроводи до сѣщиятъ челоуѣкъ, който го е проводилъ до Лѣсковецъ, и като отидатъ въ Дрънѣта, да се стараятъ да присѣдинятъ дрънѣската чета въ дрянновскійтъ манастиръ, дѣто билъ попъ Харитонъ. Георги като взема писмото, завърна се въ Лѣсковецъ и всичко което му се зарѣча, каза на Марина и на дядо Никола. Въ сѣщата вечеръ едно Българче, писаръ при турската полиция, притича да извѣсти на Марина, че ще окрѣжатъ кѣщата му. Той (Маринъ) като прѣдвиздаше опасностъ ако правителството прѣтърси кѣщата му, повика 2—3 жени, отъ сѣсѣдкитѣ си, които изиѣсаха всичко що имаше да се скрие, а Георги и дядо Никола се прѣхвърлиха прѣзъ плѣтътъ и отъ тамъ прѣзъ нивята изскокнаха на пѣтътъ за *Плаково* (село), дѣто стигнаха на разсѣмване. Единъ свинаръ, който си искарувалъ свинитѣ си, срѣщналъ ги въ крайтъ на селото и тѣ му поискали хлѣбъ; но като не имъ далъ, насилонъ му взеха хлѣба. Свинарътъ се повърна и ги обиди на караултъ, който вардѣлъ туко на край селото. Додѣто тѣ отидаха срѣдъ селото, заобиколиха ги и ги хванаха, взеха имъ орѣжието навърсаха ги и ги отправиха прѣзъ *Килифаревъ* за Търново. Като бѣха ожѣднели по пѣтътъ, съглѣдаха едно мочурливо мѣсто, и помолиха заштетата да ги отбиятъ да пиятъ вода. Тѣ имъ посочиха задъ мочурливитѣ мѣста единъ кладенецъ. Г. Николовъ като търсеше лесно какъ да махне писмото, сподучи та го смачеа въ рѣската си, прѣстори се, че внезапно пада и като се подпря съ рѣцѣтъ си, оставиго въ кѣлта. Други писма които носеше не толкова опасни, юзъ башииъ ги взѣ